

Proloog

De hoge bomen van het bos rezen als een rij onregelmatige tanden op in de nachtelijke hemel. Boven het vlechtwerk van dikke, in elkaar grijpende takken werd de duisternis plotse-ling doorboord door een gouden flits. Het licht begon naar voren te kronkelen en zich tussen de met elkaar verstrengelde houten tentakels door te weven, met een verlicht spoor in zijn kielzog, om plotsklaps op een open plek op te duiken en daar op de grond neer te storten.

Het vogeltje was uitgeput. De bomen stonden zo dicht op elkaar dat vliegen bijna onmogelijk was geweest, en nu probeerde het zijn laatste restje kracht terug te krijgen. Zelfs in de diepste duisternis van het donkerste bos was geen schaduw donker genoeg om zijn gouden glans op te slokken, en de vogel wist dat de jagers hem op de hielen zaten. Hij strekte zijn nek en ving een glimp op van de nachtelijke hemel boven hem. Met een snelle beweging van zijn snavel pikte de vogel een gouden veer uit zijn borst en liet hem op de bosgrond vallen. Dit was een kans om eindelijk op te stijgen en te ont-snappen, maar als dat zou mislukken, dan zou het anderen misschien op het spoor brengen van zijn benarde situatie.

De vogel spreidde zijn gloeiende vleugels. Ze waren in al die jaren van gevangenschap veel van hun glans verloren, en tussen de dikke lagen gouden veren waren gaten gevallen. Zijn lichaam was mager en de punten van zijn ooit mes-scherpe klauwen waren nu broos en gebarsten. Maar hij mocht nooit opgeven.

De vogel schrok op van geritsel ergens diep in het bos, en hij verdedigde zichzelf instinctief met een verblindende vlam die uit zijn vleugels schoot. Er was geen tijd te verliezen.

De vogel maakte zich op voor een laatste krachtinspanning en richtte zijn blik weer op de sterren boven hem. Het was praktisch windstil, vooral tussen de dikke stammen van de dicht op elkaar staande bomen, maar toen hij zijn spieren spande om op te stijgen, verspreidde een plotselinge kilte zich over de open plek.

Vastberaden duwde de vogel zichzelf omhoog om af te zetten. Er was iets mis. Zijn linkervleugel miste de benodigde kracht om hem de lucht in te krijgen, en hulpeloos fladderend viel hij opzij en stortte in een wirwar van wanhoop weer op de bosgrond neer. Dit was zijn beste kans tot nu toe geweest. Voor het eerst in de geschiedenis van zijn bestaan ervoer de vogel een nieuwe emotie: moedeloosheid. Er was geen ont-snapping mogelijk.

Het wezen dat een paar tellen later half strompelend op het pad verscheen was een monster, gemaakt van nachtmerries.

Uit de kop van het wezen groeiden scherpe hoorns, aan zijn voorpoten ontsproten klauwen, en hoewel zijn behaarde oren een zekere donzigheid suggereerden die de rest van zijn lichaam ontbeerde, waren zijn amberkleurige ogen die van een jagende wolf. Een samenraapsel van dieren, een gruwelijke verzameling boswezens, met elkaar versmolten tot een enkel woedend schepsel.

Het wezen ontblootte scherpe hoektanden terwijl het dicht naar de vogel toe sloop, en het triomfantelijke geluid dat uit zijn keel kwam klonk half jankend, half kraaiend. Een gruwelijke kreet strekte zich uit in de nacht en eindigde in een langgerekte, spookachtige noot die zwaar in de koude lucht bleef hangen.

Er verstreken een paar tellen terwijl er opnieuw een onheilspellende stilte over het bos neerdaalde. De beesten bewogen zich geen van beide en het enige geluid was dat van de oppervlakkige ademhaling van het monsterlijke wezen die als een wolk opsteeg in de kilte van de nacht.

‘Maak er een eind aan,’ snauwde een stem tussen de bomen. ‘Ik vraag me af of je je herinnert hoe vaak we dit eerder hebben gedaan. Herinnert een feniks zich elke dood? Hou je bij hoe vaak je al bent gestorven, vogeltje? Bij elke hergeboorte wordt het makkelijker om je op te sporen. Je lichaam is uitgeput, je kunt niet meer vliegen, maar ik heb nog meer van je nodig. Er is nog zoveel te doen.’

Er klonk een hunkering in de stem. Een onverzadigbare honger.

‘Ik ben benieuwd wat je me deze keer zult helpen creëren,’ klonk de hese stem van de gestalte die de open plek op stapte en achter het gemuteerde wezen ging staan, terwijl hij naar de in het nauw gedreven feniks keek.

‘Nu!’ knalde zijn bevel door de nacht.

De ogen van het beest draaiden rond in de kassen en het monster ging onmiddellijk in de aanval. Het sprong op de feniks af met een woeste energie en kracht die zijn geringe formaat logenstrafte.

Met twee snelle sprongen was het bij de vogel, met zijn scherpe tanden ontbloot om te bijten en zijn klauwen uitgestoken om zijn prooi vast te grijpen – maar toen verstijfde het. De scherpe hoektanden stopten op een paar centimeter afstand van de gouden veren, en het schepsel wankelde plotseling en schudde met zijn kop.

Het monster leek een innerlijk gevecht met zichzelf te voeren, alsof het in tweestrijd verkeerde. Een deel ervan verlangde er duidelijk naar om de feniks te doden, zoals hem

was opgedragen, en zijn tanden waren nog ontbloot, maar een ander deel van hem leek zich te verzetten tegen de aandrang om toe te slaan en hield hem tegen.

De feniks keek bewegingloos toe terwijl het wezen wankelde. Er leek een emotie door de doordringende ogen te flitsen. Droefenis. Maar niet om zichzelf. De feniks strekte uitnodigend zijn nek, alsof hij zich aan het monster aanbod en begreep wie van hen tweeën op dat moment het meeste gevaar liep. Hij wilde het wezen een kans geven. Het had ongetwijfeld al genoeg geleden onder het juk van een duivelse meester.

De pijl uit de kruisboog doorboorde de feniks met zoveel kracht dat het vogeltje van de grond loskwam en naar de andere kant van de open plek schoot, waar het aan een boom werd vastgenageld. Zijn stervende lichaam verslaptte.

Het schepsel dat toekeek kromp ineen en slaakte een kreet. Uit zijn keel kwam een geluid dat het midden hield tussen een schreeuw en een gil.

‘Zo dichtbij,’ klonk de raspende stem van zijn meester weemoedig.

Terwijl het lichaam van de feniks begon te gloeien, deinsde het monster jammerend achteruit. Het zag de tweede pijl uit de kruisboog die zijn hart doorboorde niet aankomen. Het wezen stortte met een klap neer en bleef stuiptrekkend op de bosgrond liggen.

‘Je was niet perfect, maar dat zul je weldra zijn, kleintje,’ zei de gestalte met een blik op het slappe lichaam van het monster terwijl het zijn laatste adem uitblies. Hij liep naar het nog steeds stuiptrekkende wezen, zette een in leer gehulde voet op het lijk en trok de pijl van de kruisboog uit de borst. De gestalte grinnikte zacht toen de punt met een zuigend geluid loskwam. Snel veegde hij de pijl af en liet hem weer in zijn koker glijden.

Flakkerend licht verlichtte de omringende bomen toen er vlammen tussen de veren van de vastgenagelde feniks vandaan schoten. Even was zijn brandende lichaam verblindend fel in de duisternis.

De gestalte beschermde zijn ogen met zijn hand en dook snel naar voren. Hij liet de kruisboog op de grond vallen en een vlamme schedel op de kolf van het wapen lichtte op in het donker terwijl de figuur zijn vingers in een buidel stak die aan zijn riem hing, en een plastic zakje tevoorschijn haalde.

‘Een snufje maar.’ De stem was vervuld van onderdrukte opwinding. De gestalte hurkte bij het verzengde lichaam en stak een hand uit om een kleine hoeveelheid van de as van de brandende vogel tussen duim en wijsvinger te pakken. Hij liet het voorzichtig in het zakje vallen en maakte het daarna zorgvuldig dicht. Daarna richtte de gestalte zijn blik op het kleine hoopje as dat was overgebleven.

De pijl die de feniks had gedood stak nu uit de boomstam. De schacht was licht geblakerd door de vlammen, maar verder was hij schoon en onbeschadigd. De gestalte trok hem los uit de boom en stak hem met een tevreden grom terug in de koker.

‘En dan nu de wedergeboorte!’

De gestalte pakte de kruisboog van de grond en hees hem over zijn schouder, om zich vervolgens naar het lichaam van het wezen te draaien dat badend in het maanlicht tussen de bladeren lag.

‘Er zijn nog wat aanpassingen nodig om de perfecte moordenaar van je te maken. De nacht is nog jong. Ik moet alleen nog iets toevoegen met wat meer jachtinstinct.’

Het laatste woord bleef even in de nachtlucht hangen terwijl het slappe lichaam van het monster werd opgetild van de bosgrond. De ogen van de gestalte glansden in de weerspiege-

ling van de dovende vlammen van de feniks en er verscheen een duivelse grijns rond zijn lippen.

‘Nog even.’

Plotseling galmde er hoog, schril gepiep over de open plek. De feniks, herboren als kuikentje, schuifelde een paar stapjes naar achteren in een vruchteloze poging aan zijn belager te ontkomen.

Te langzaam. Een snelle hand greep het hulpeloze babyvogeltje vast en stak het diep in een grote jaszak.

‘Het werk is nooit gedaan,’ mompelde de gestalte in zichzelf, ingenomen met het resultaat van deze nacht, om zich vervolgens om te draaien en met grote passen weg te lopen. De duisternis slokte de geruisloze aftocht van de figuur tussen de bomen op.

1

Waarin het bijna kerstvakantie is en Edith weet dat ze naar het Boshuis zal terugkeren... nadat ze eerst nog een paar proefwerken heeft gemaakt...

De Sint Montefiores School voor Meisjes was strenger dan welke andere kostschool dan ook in Londen. De school had een reputatie hoog te houden. Terwijl veel scholen de dagen voor de kerstvakantie doorbrachten met kerststukjes maken, kerstliedjes zingen en het gezellig maken op school, moesten de meisjes van de Sint Montefiores proefwerken maken.

Het examenlokaal was zoals verwacht donker, koud en onaangenaam. De grote open haard in de muur voor in het lokaal vormde een gapend gat voor de eerste rij tafeltjes. Zoals gewoonlijk was hij leeg en niet aangestoken. Mevrouw Montefiore had besloten dat het verspilling was om hem te gebruiken.

‘Kinderen moeten actief zijn. Ze moeten zichzelf warm houden door hard te werken,’ had men haar al meerdere malen horen zeggen.

De muren van het examenlokaal waren witgekalkt, klinisch en simpel; een groot contrast met de donkere houten balken

die zich uitstrekten om het hoge plafond te ondersteunen. Het hout gaf het lokaal een warme uitstraling. Voordat Sint Montefiores een school werd, was dit een feestzaal geweest. Je kon het je nauwelijks voorstellen dat mensen hier hadden gedanst en plezier hadden gemaakt. Als je dat tegen Edith de Wit had gezegd, die in haar eentje aan haar tafeltje zat en nerveus op de achterkant van haar potlood zoog, dan zou ze dat nauwelijks hebben kunnen geloven.

Niet dat het Edith ook maar iets had kunnen schelen. Haar tweede proefwerk die dag was rekenen, zonder rekenmachine. Het waren meerkeuzevragen, dus er was altijd een kans dat ze het juiste antwoord zou kiezen. Maar dat hielp niet veel. De vragen waren belachelijk moeilijk, bedacht om zelfs de slimste kinderen in de war te brengen, te slim af te zijn of uit te dagen. Ondanks het feit dat Edith in de rekengroep voor gevorderden zat, snapte ze er niets van.

Hoeken, breuken en procenten werden wazig op de pagina toen Edith moedeloos naar het vel papier staaarde en een wanhopige poging deed om zich formules te herinneren die ze misschien toevallig ergens een keer was tegengekomen, maar die haar zeker niet waren aangeleerd. Ze vond het belachelijk en ontzettend oneerlijk dat de leerkrachten haar, en alleen háár, zo'n onmogelijk proefwerk lieten maken. Maar hier zat ze dan. Deze hele situatie stonk naar wat Anita, Ediths beste vriendin, 'snode plannen' had genoemd.

En het klopte dat de school snode plannen had. Edith was een probleem voor Sint Montefiore geworden. Na de vakantie was Edith als een heel ander kind naar school teruggekeerd. Weg was het timide meisje dat aan hevige hoofdpijnaanvallen leed. In plaats daarvan was Edith, tot grote verbazing van de leerkrachten en haar medeleerlingen, ondanks het traumatische feit dat haar ouders ergens in het Amazonegebied vermist

werden, en ondanks het feit dat ze tijdens de zomervakantie naar een oom was gestuurd van wie ze het bestaan niet eens wist, en ondanks het feit dat ze de school had verlaten als een ziekelijk meisje dat zelfs niet zonder begeleiding naar buiten kon, op een of andere manier teruggekeerd met hernieuwd zelfvertrouwen.

Ze liep met een opgeheven hoofd, kon mee met de schoolreisjes die zo nu en dan werden georganiseerd, naar een museum of een lezing, en ze kon zelfs tijdens de pauzes naar buiten – alhoewel Edith die nog steeds liever samen met Anita in de bibliotheek doorbracht, waar ze boeken las over dieren in het wild en de biologie van dieren. Maar de meest dramatische verandering was het feit dat Edith haar leerkrachten na haar terugkeer recht in de ogen kon kijken, met een blik die hoorde bij een kind dat in zichzelf had leren geloven.

En niets irriteerde de leerkrachten van Sint Montefiores School voor Meisjes meer dan een kind dat in zichzelf geloofde. Dat soort kinderen was gevaarlijk, lastig en onhandelbaar. Ze waren moeilijker klein te krijgen, veerkrachtiger en minder geneigd te huilen. De school deed zijn best om dergelijke kinderen zo snel mogelijk weg te sturen, maar tot groot ongenoegen van onder anderen mevrouw Montefiore zaten ze met Edith opgescheept.

Ediths ouders, beiden vermaarde wetenschappers en ontdekkingsreizigers, waren vóór de zomervakantie vermist geraakt in het Amazonegebied. Het verhaal had de landelijke kranten gehaald. Wetenschappers van Cambridge die in het Amazonegebied vermist raakten, wekten heel wat interesse. Mevrouw Montefiore werd geïnterviewd en was gedwongen te zeggen hoe dapper Edith was, waarna ze had verklaard dat het meisje tijdens deze moeilijke tijd op de onvoorwaardelijke steun van de school kon rekenen. Door vlak voor

het interview een ui te snijden, had ze het zelfs voor elkaar gekregen om emotioneel en overstuur over te komen door de akelige situatie waarin het jonge meisje dat ze onder haar hoede had verkeerde.

Edith van school sturen terwijl de media nog steeds toekijken, zou negatieve consequenties hebben. De gouverneurs zouden vragen stellen, zeker nu de school openlijk had beloofd om met de grootst mogelijke zorg voor Edith te zullen zorgen. Mevrouw Margot Montefiore zou nooit het risico nemen dat de naam van haar geliefde instelling zou worden bezoedeld.

Nee, Edith kon niet zonder goede reden van school worden gestuurd. Ze was niet het soort kind dat de school in brand zou steken. Ze was beleefd en hield zich aan de regels. De enige oplossing was Edith het leven zo zuur te maken dat ze zelf de school wilde verlaten. En dus was de campagne tegen Edith op volle kracht begonnen.

Een kind vlak voor Kerstmis extra proefwerken laten maken was de perfecte manier om iemand klein te krijgen. Ze waren ervan overtuigd dat Edith zou breken. Het was een oplossing waar niemand enige twijfel over had – die lieve Edith kon de lesstof gewoon niet bijbenen – en de school zou al het lesgeld mogen houden dat vooraf was voldaan. Maar voor de zekerheid hadden ze tegen Edith gezegd dat ze het hele jaar zou moeten overdoen als ze geen tien haalde.

‘Je hebt nog vijftien minuten. Zodra de bel gaat, leg je je potlood neer en verlaat je het lokaal in stilte.’ De strenge stem van juffrouw Bitterblad, de vreugdeloze leerkracht die links van de open haard als een keizerin achter haar bureau zat, schalde door het examenlokaal.

Alles aan juffrouw Bitterblad schuurde. Haar stem, de manier waarop ze langs haar lange neus net over de schouder

keek van degene tegen wie ze aan het praten was, het feit dat ze de klas nooit liet gaan wanneer de bel ging, maar altijd pas een paar minuten later, alleen maar om ervoor te zorgen dat de kinderen achter in de rij moesten aansluiten in de kantine of een gedeelte van hun pauze misten.

Edith wierp een blik op haar tas die bij de deur stond. Ze kon net een klein stukje zien van de opgevouwen brief die bovenin zat. Een hoekje ervan stak naar buiten. De envelop, die de halve wereld over had gereisd, had ezelsoren en was verkreukeld, mede doordat Edith de brief al een paar keer had gelezen, al had mevrouw Montefiore hem pas tijdens de lunchpauze aan haar gegeven.

‘Ze hebben je weer in de steek gelaten, Edith de Wit. Het wordt een gewoonte van je ouders. Misschien genieten ze een beetje te veel van hun cruise over de Amazone zonder jou?’ had mevrouw Montefiore met een minzaam, onaangenaam glimlachje gezegd toen ze Edith de brief toestak.

Edith was te geschokt geweest om antwoord te geven. Ze had zichzelf ervan weten te weerhouden om naar adem te happen en de brief uit mevrouw Montefiores pafferige handen te rukken. Ze had hem rustig aangepakt en, met een onmenselijke hoeveelheid wilskracht, gewacht tot het de directrice ging vervelen en ze wegliep.

De envelop was al opengemaakt, maar wat erin stond was het nieuws waar Edith op had gewacht. Haar ouders waren veilig. Opluchting overspoelde haar toen ze het kriebelige handschrift van haar vader las. De overstromingen waren afgenomen en haar moeder en hij waren door een plaatselijke stam gered. Ze hadden uiteindelijk een dorp bereikt en deze brief verstuurd via de leden van de stam, die een boodschapper naar een stad hadden gezonden, waar de brief vervolgens via luchtpost naar de school was gestuurd.

Zodra het water was gezakt, waren haar ouders blijkbaar op zoek gegaan naar hun boot, waaruit ze belangrijke papieren en aantekeningen van maandenlang onderzoek wilden redden. Daarna zouden ze naar huis terugkeren. Ze hadden opzienbarende ontdekkingen gedaan die de wereld gewoonweg móést weten.

Dat hield in dat ze met kerst niet thuis zouden zijn, besefte Edith toen ze de brief las. Tranen prikten in haar ogen. Wat kon er zo opzienarend en geheimzinnig aan bromvliegen zijn? vroeg ze zich af. Waarom was hun onderzoek zo belangrijk dat haar ouders niet met kerst naar huis konden komen? Waren vliégen zoveel belangrijker dan zij?

Ze riep zichzelf tot de orde bij die gedachte. Haar ouders hielden van haar, en zij hield van hen. Ze hadden vast een goede reden. En trouwens, ze gingen terug naar hun boot, wat inhield dat ze nog een paar maanden weg zouden blijven. In de laatste alinea beloofden ze vóór Pasen terug te zullen zijn.

‘Is hij van je ouders?’ had Anita gevraagd, die naast haar op het bankje zat. Ze boog voorover en keek vol verwachting naar de brief.

‘Ja.’ Edith haalde diep adem.

‘Komen ze naar huis?’

‘Ze komen niet naar huis met kerst, maar ze zijn veilig en de overstromingen zijn minder geworden. Ze hebben een dorp bereikt,’ zei Edith snel, struikelend over haar woorden, en ze keek op naar haar vriendin.

Anita glimlachte.

‘Dat is geweldig! Wat zul je blij zijn!’

‘Ja, dat ben ik ook! Natuurlijk ben ik dat. Ik had alleen gehoopt... ik had gehoopt dat ze eerder terug zouden zijn om me van deze vreselijke plek te redden.’